

Sygn. akt II AKa 362/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Grzegorz Salamon

Sędziowie: SA – Dorota Tyrła (spr.)

SO (del.) – Ireneusz Szulewicz

Protokolant: sekr. sąd. – Piotr Grodecki

przy udziale prokuratora Hanny Gorajskiej - Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2016 r.

sprawy: P. S., syna B. i E. z d. K.,

urodz. (...) w G.,

oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 lipca 2015 r., sygn. akt VIII K 133/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. S.;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że: w dniu 2 stycznia 2012 roku sprowadził w przesyłce z C. o nr (...) na terytorium R. P. 237 g brutto substancji psychotropowej grupy (...)o nazwie (...)((...)) wymienionej w załączniku nr 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. o czyn z art. 55 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 29 lipca 2015 roku w sprawie sygn. akt VIII K 133/14 oskarżonego P. S. uznał za winnego tego, że w dniu 2 stycznia 2012 roku przez(...) przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2015 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał przywozu na terytorium R. P. z C. w przesyłce o nr (...) znacznej ilości – 226,78 g netto substancji psychotropowej grupy (...) o nazwie (...) ((...)) wymienionej w załączniku nr 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, stanowiącego przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych; na podstawie art. 63§1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od dnia 15 czerwca 2015 roku do dnia 29 lipca 2015 roku; na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa

przez zniszczenie przedmiotów opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz (...) - (...) na karcie 14, pod poz. 1-3; na podstawie art. 618§1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ł. (1) kwotę 600 (sześćset) złotych powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem nieopłaconej obrony z urzędu; na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych pomocy, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonego.

Obrońca oskarżonego z urzędu – adw. M. Ł. (2) zaskarżając wyrok w całości wyrokowi zarzuciła:

1) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wyroku poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony P. S. dokonał przywozu na terytorium R. P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znacznej ilości substancji psychotropowej grupy I–P o nazwie (...) ((...)) wymienionej w załączniku nr 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.), podczas gdy z treści zebranych w sprawie dowodów, w szczególności z wyjaśnień oskarżonego wynika, że dokonał on przywozu substancji psychotropowej wyłącznie na własny użytek, a ilości substancji psychotropowej nie można uznać za znaczną, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że oskarżony wypełnił swym działaniem znamiona czynu określonego w art. 55 ust. 3 ww ustawy, a nie czynu z art. 55 ust. 1 ww ustawy;

2) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wyroku poprzez błędne przyjęcie, że czyn popełniony przez oskarżonego cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika wprost, że sprowadził on substancję psychotropową wyłącznie na własny użytek, zatem ustalenia Sądu jakoby „(...) oskarżony mógł potencjalnie umożliwić obrót tym środkiem odurzającym, powodując zagrożenie dla zdrowia i życia wielu osób, w sposób istotny przyczyniając się do szerzenia zjawiska narkomanii” są obarczone błędem dowolności;

3) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wyroku poprzez oparcie się na błędnej opinii biegłego, który wskazuje, że ze środka psychotropowego o wadze 226,78 grama netto można przygotować 200-300 porcji handlowych (k.93), podczas gdy z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego należy stwierdzić, że pojedyncza porcja handlowa w dystrybucji wynosi 1 gram, a zatem mając na względzie, że może dojść do częściowej utraty substancji na skutek jej dzielenia, ze wskazanej wagi można przygotować maksymalnie 220 ewentualnych porcji handlowych, co doprowadziło do naruszenia art. 7 k.p.k. i w konsekwencji miało wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie przez Sąd innej kwalifikacji prawnej czynu niż wskazana w akcie oskarżenia, a tym samym orzeczenia surowszej kary;

4) na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 5§2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść oskarżonego i uznanie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co doprowadziło do orzeczenia zbyt surowej kary;

5) na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat oraz kary grzywny 50 stawek dziennych, przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 10 złotych, w sytuacji gdy wydaje się, że oskarżony popełnił jednak czyn z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w którym nie wskazano dolnej granicy zagrożenia ustawowego, a oskarżyciel publiczny wnosił o wymierzenie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto po stronie oskarżonego występował szereg czynności łagodzących, które – jak się wydaje – nie zostały przez Sąd meriti uwzględnione lub uwzględnione jedynie w niewielkim stopniu, tj. np. przyznanie się do winy oraz skrucha, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia kary rażąco niewspółmiernej.

W konkluzji obrońca oskarżonego z urzędu – adw. M. Ł. (1) wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uznanie, że oskarżony P. S. jest winnym popełnienia czynu z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz orzeczenie

kary grzywny w wysokości 20 stawek dziennych, przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 10 zł, a także orzeczenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy z zawieszeniem jej wykonania na 4 lata.

Obrońca oskarżonego P. S. ustanowiony z wyboru – adw. K. K. zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

W oparciu o treść art. 427§1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 366§1 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 202§1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów w celu wydania opinii o stanie zdrowia psychicznego, a w szczególności w celu stwierdzenia: - czy oskarżony P. S. w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu cierpiał na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe lub inne zakłócenie czynności psychicznych, - czy w chwili popełnienia czynu mógł rozpoznać jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem, - czy zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania swoim postępowaniem była u podejrzanego zniesiona bądź ograniczona w stopniu znacznym i z jakich przyczyn;

2. art. 366§1 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia uzupełniająco dowodu z opinii biegłego z zakresu toksykologii lub z zakresu fizykochemii w celu stwierdzenia czy ilość sprowadzonej przez oskarżonego substancji o nazwie (...) pozwala na przyjęcie, iż była to znaczna ilość, a nadto w celu wskazania właściwości substancji i oddziaływania na organizm ludzki;

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżonego P. S. w zakresie, w jakim Sąd odmówił im wiary co do uzależnienia oskarżonego od substancji psychotropowej o nazwie (...), a nadto poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego polegający na przyjęciu, że oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

- a w konsekwencji naruszeń w/w przepisów postępowania, zarzucił:

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na

- przedwczesnym przyjęciu, bez wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, iż środek psychotropowy sprowadzony przez oskarżonego na terytorium R. P. stanowił znaczną ilość w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

- przedwczesnym stwierdzeniu właściwości działania substancji (...), chociaż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na odpowiedź jak przedmiotowa substancja działa na organizm ludzki,

- przyjęciu, że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób wyprowadzić takiego wniosku.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego P. S. – adw. K. K. w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w całości do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacje wywiedzione w sprawie nie są zasadne, zatem nie zasługują na uwzględnienie sformułowane w nich wnioski.

Ponieważ obydwie skargi odwoławcze wniesione przez obrońców oskarżonego mają zbliżoną do siebie treść celowym jest dla uniknięcia powtórzeń częściowo łączne odniesienie się do zawartych w nich zarzutów.

Co do zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy oskarżonego adw. K. K. zarzucających wyrokowi Sądu I instancji naruszenia norm procesu stwierdzić należy, że wymagają one omówienia w pierwszej kolejności, bowiem kwestionowane jest przez skarżącego rozstrzygnięcie Sądu I instancji z punktu widzenia przepisów prawa procesowego. Tym samym dopiero gdy powyższa kwestia zostanie rozstrzygnięta i Sąd Odwoławczy dojdzie do przekonania, że prawa procesowego nie naruszono – rozważyć należy czy dokonane ustalenia przez Sąd Orzekający nie naruszają art. 438 pkt 3 kpk. I tak:

Na wstępie zauważenia wymaga, że skarżący obrońca oskarżonego – adw. K. K. formułując swoje zarzuty i opierając je o różne podstawy prawne (tj. w pkt I.1 – o art. 366§1 i 167 k.p.k. w zw. z art. 202§1 k.p.k., w pkt I.2. – o art. 366§1 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. , w pkt I.3. – o art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k.) wskazuje w szczególności na niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy i poczynienie w konsekwencji tych naruszeń poczynienie błędnych – bo przedwczesnych – ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Tak patrząc na apelację tego obrońcy i rozważając argumentację odnoszącą się co do wskazywanego w punkcie I.1. apelacji zarzutu Sąd Apelacyjny ocenił, że jest konieczne uzupełnienie przewodu sądowego w trybie art. 452 § 2 k.p.k. poprzez dopuszczenie dowodu z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczności wskazane w tym zarzucie. Dopuszczenie tego dowodu w postępowaniu odwoławczym nie narusza uregulowań zawartych w art. 452 k.p.k., bowiem dowód ten nie dotyczył istoty sprawy, a jedynie jednej z kwestii, która podlegała ocenie przez Sąd Odwoławczy. Należy przy tym podkreślić, że nie narusza kryterium "wyjątkowości" sytuacji procesowej, w której Sąd odwoławczy przeprowadza dowody w trybie art. 452 § 2 k.p.k., weryfikowanie nimi zasadności ustaleń faktycznych co do istoty sprawy przyjętych przez sąd pierwszej instancji (postanowienie SN z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie o sygn. V KK 389/07, OSNKW 2008/8/61).

Z wniosków wydanej przez biegłych opinii sądowo – psychiatrycznej wynika, że oskarżony P. S. nie jest chory psychicznie czy upośledzony umysłowo, rozpoznano u niego cechy osobowości nieprawidłowej oraz używanie środków psychoaktywnych - w wywiadzie. W odniesieniu do zarzucanego czynu miał zdolność do rozpoznania jego znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem (nie zachodzą przesłanki z art. 31 §1 i 2 k.k.). Nadto aktualny stan psychiczny pozwala mu na udział w czynnościach procesowych. (vide k. 455-459).

W ocenie Sądu Apelacyjnego w tym stanie rzeczy przedmiotowy zarzut obrońcy oskarżonego i argumentacja na jego poparcie są chybione, bowiem oskarżony nie jest osobą uzależnioną a jedynie stwierdzono używanie przez niego środków psychoaktywnych.

Tym samym nie jest trafny również zarzut sformułowany w pkt I.3. apelacji oparty o art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. W tym zakresie obrońca oskarżonego – adw. K. K. wskazał przede wszystkim, że Sąd dokonał dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego P. S. odmawiając im wiary co do jego uzależnienia od substancji psychotropowej o nazwie (...). Tego typu stwierdzenia są dowolne, bowiem przeczą im wyniki przeprowadzonej opinii sądowo – psychiatrycznej.

Nie ma racji obrońca oskarżonego formułując zarzut w pkt I. 2 apelacji. Obraza przepisów art. 167 k.p.k. i 366 § 1 k.p.k. następuje wówczas, gdy Sąd orzekający, za pośrednictwem przewodniczącego składu nie wypełni obowiązku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy. Oceniając trafność tak sformułowanego zarzutu w pierwszym rzędzie zaznaczenia wymaga, że obowiązki wynikające z art. 167 k.p.k. i art. 366§1 k.p.k. oznaczają, że przeprowadzane muszą być wyłącznie dowody, które są istotne dla rozstrzygnięcia.

Obrońca oskarżonego formułując zarzut w tym zakresie połączył go z zarzutem naruszenia art. 201 k.p.k. w zw. z art. 2§2 k.p.k. i wskazał, że w przedmiotowej sprawie zasadne było przeprowadzenie uzupełniającego dowodu z opinii biegłego z zakresu toksykologii lub fizyko-chemii w celu stwierdzenia czy ilość sprowadzanej przez oskarżonego substancji była znaczna, a nadto w celu wskazania właściwości substancji i jej oddziaływania na organizm ludzki. Podkreślenia wymaga, że w sprawie została wydana opinia z zakresu badań fizykochemicznych (k.90-93), w oparciu o

którą Sąd meriti czynił ustalenia w sprawie. Argumenty podnoszone przez skarżącego obrońcę nie wykazały, by istniały podstawy do tego, aby podważyć jej wartość merytoryczną. W szczególności sporządzona opinia fizykochemiczna zawiera stanowcze stwierdzenia, co do składu badanej substancji. Potwierdza, że jest to (...)((...)) figurujący w załączniku nr 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii o wadze 226,78 grama netto. Jednocześnie również wskazuje, że z ilości tej można przygotować 200-300 porcji handlowych. Wbrew twierdzeniom obrońcy adw. K. K. nie jest rzeczą biegłego dokonywanie oceny w zakresie znamienia znacznej ilości substancji psychotropowej z przepisu art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, bowiem jest to domena Sądu orzekającego. Podkreślenia również wymaga, że argumentacja obrońcy oskarżonego adw. K. K. przytaczająca fragment z opinii fizykochemicznej, w której biegły stwierdził, że „nie posiada wiedzy odnośnie jednostkowych dawek wyżej wymienionej substancji na organizm człowieka” całkowicie pomija stwierdzenia z tejże samej opinii, iż przedmiotowa substancja psychotropowa ma działanie podobne do znanej amfetaminy.

Podkreślenia wymaga, że zgodnie z treścią art. 201 k.p.k. opinia biegłego jest niepełna, jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione mu pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i udostępnionych mu materiałów dowodowych może oraz powinien udzielić odpowiedzi lub jeżeli nie uwzględnia wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen oraz poglądów. Opinia jest zaś niejasna, jeżeli jej sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich albo jeżeli zawiera wewnętrzne sprzeczności, posługuje się nielogicznymi argumentami. Natomiast, sprzeczność w samej opinii (sprzeczność wewnętrzna) lub między dwiema albo większą liczbą opinii (sprzeczność zewnętrzna) zachodzi wówczas, gdy w jednej opinii, w dwóch albo większej ich liczbie, co do tych samych, istotnych okoliczności, dokonane zostały odmienne ustalenia, odmienne oceny albo też z przeprowadzonych takich samych czynności w opiniach tych sformułowane zostały odmienne wnioski (tak przykładowo: Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2015 r., III KK 239/15).

Sąd Apelacyjny stwierdza, że opinia fizykochemiczna wydana w sprawie nie posiada mankamentów tego rodzaju, by można było ją uznać za niestanowczą, niepełną czy wewnętrznie sprzeczną – a zatem argumentacja obrońcy oskarżonego – adw. K. K. jest chybiona.

Tak przechodząc do podnoszonego w apelacjach obrońców oskarżonego błędu w ustaleniach faktycznych wskazać należy, że zarzuty sformułowane w wywiedzionych w sprawie środkach sprowadzają się w istocie do polemiki ze stanowiskiem Sądu meriti.

Odnosząc się do apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego adw. M. Ł. (1) stwierdzić należy, że obrońca oskarżonego nie kwestionując, iż oskarżony dokonał przywozu na terytorium R. P. substancji psychotropowej, grupy (...) o nazwie (...) ((...)), wymienionej w załączniku 2 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – wywodzi, że ilość substancji przywiezionej przez oskarżonego nie można uznać za znaczną, a ponadto wskazuje, że oskarżony czynu tego nie dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Wywody apelującej związane są z tą częścią wyjaśnień oskarżonego, w której stwierdził on, że wspomnianą substancję psychotropową przywiózł na własny użytek. Podobnych argumentów w swojej apelacji używa również obrońca adw. K. K..

Sąd Okręgowy poddał wersję wydarzeń prezentowaną przez oskarżonego dokładnej analizie, wykazując logicznie i w pełni przekonująco, że jest ona jedynie częściowo wiarygodna. Sąd meriti trafnie wskazał, że wyjaśnień oskarżonego złożonych na etapie całego postępowania nie można traktować jako stanowcze i niezmiennie w zakresie w jakim przyznawał świadomość co do rzeczywistej zawartości zamawianej przez niego przesyłki. Odnośnie podawanego przez oskarżonego przeznaczenia zamawianego środka – prawidłowo Sąd I instancji zwrócił uwagę, że wyjaśnienia złożone w toku rozprawy sądowej, w których co prawda przyznał się do winy, niemniej próbował wykazać, że jest osobą silnie uzależnioną i sprowadzona substancja była wyłącznie na własny użytek – miały służyć wyłącznie realizacji przyjętej linii obrony. Powyższa okoliczność, w świetle reguł określonych w art. 7 k.p.k. (w szczególności w świetle zasady prawidłowego rozumowania), całkowicie podważa wiarygodność wyjaśnień P. S. w omawianej kwestii.

Kwestionując ustalenie Sądu I instancji, że ilość środków odurzających, o których mowa w pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, była ilością znaczną w rozumieniu ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (a tym samym kwestionując kwalifikację prawną z art. 55 ust. 3 ustawy), apelujący obrońca oskarżonego adw. M. Ł. (1) sformułowała zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Z kolei (co było już częściowo omówione) obrońca oskarżonego – adw. K. K. zarzucił, że Sąd Okręgowy błędnie (bo przedwcześnie i bez wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy) poczynił ustalenia, iż środek odurzający sprowadzony przez oskarżonego na terytorium R. stanowił znaczną ilość w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Apelacje w tej części są bezzasadne w sposób oczywisty.

Obrońcy oskarżonego odwołują się w tej części środka odwoławczego do orzecznictwa Sądów Apelacyjnych. Stanowisko Sądu I instancji wyrażone w owej kwestii w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 4) jest w pełni prawidłowe, opiera się bowiem na jednolitym w tym względzie stanowisku Sądu Najwyższego, aprobowanym powszechnie przez przedstawicieli doktryny. Sąd Najwyższy wypowiada się konsekwentnie, że "znaczna ilość" narkotyków to taka, która wystarczy do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (zob. postanowienie SN z 1 lutego 2007 r., III KK 257/06, LEX nr 323801; postanowienie SN z 23 września 2009 r., I KZP 10/09, LEX nr 518123; wyroki SN: z 1 marca 2006 r., III KK 47/05, LEX nr 182794 i z 10 czerwca 2008 r., III KK 30/08, LEX nr 418629).

Mając na uwadze powyższe należy wskazać następujący fragment apelacji obrońcy oskarżonego adw. M. Ł. (1), że : „(...) ze wskazanej wagi można przygotować maksymalnie 220 ewentualnych porcji handlowych” Na ilość tę - według wyliczeń samego apelującej - składa się okoliczność, że podczas dzielenia na porcje 1 g może dojść do częściowej utraty substancji. Sąd Okręgowy w oparciu o opinię biegłego ustalił, że z substancji psychotropowej o wadze 226,87 można było uzyskać od 200 do 300 porcji.

Różnice w wyliczeniach owych porcji pomiędzy obrońcą a Sądem meriti nie mają w praktyce istotnego znaczenia, albowiem przyjmując nawet sposób wyliczeń apelującej i tak jest to ilość mieszcząca się w przedziale wskazanym przez Sąd, a ponadto zdolna do odurzenia powyżej kilkudziesięciu osób. Niemniej Sąd Apelacyjny uznał, że wyliczenia dokonane przez Sąd meriti w tym zakresie (w oparciu o opinię biegłego) są miarodajne, natomiast wyliczenia autorki apelacji należy uznać za dowolne, chociaż i tak - jak wcześniej wspomniano - nie ma to znaczenia dla kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

Nie ma też znaczenia okoliczność, że według wyjaśnień oskarżonego dokonał sprowadzenia na terytorium R. P. na własny użytek. Cel w jakim doszło do owego wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnej z art. 55 ust. 3 ustawy (jeśli przedmiotem przestępstwa była znaczna ilość narkotyków). Podkreślenia także wymaga, że argumenty podnoszone przez skarżących nie podważyły prawidłowości przypisania przez Sąd I instancji działania oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (vide strona 4 uzasadnienia).

Reasumując należy stwierdzić, że zarzuty autorów wywiedzionych w sprawie apelacji, iż Sąd I instancji zastosował w odniesieniu do czynu oskarżonego błędną kwalifikację prawną (zarzut 1 apelacji obrońcy oskarżonego – adw. M. Ł. (1) oraz str. 11 apelacji obrońcy oskarżonego – adw. K. K.) są całkowicie bezzasadne.

W końcowej części środka odwoławczego wywiedzionego przez obrońcę oskarżonego adw. M. Ł. (1) autorka sformułowała zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) orzeczonej wobec oskarżonego P. S. kary bezwzględnej pozbawienia wolności oraz kary grzywny.

Również ten zarzut nie mógł zostać uznany za trafny. Sąd orzekł wobec oskarżonego karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. Przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jest zagrożone karą grzywny i karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. W tej sytuacji nie można w żadnym razie uznać, że kara pozbawienia wolności jest rażąco surowa skoro jest orzeczona w minimalnym przewidzianym ustawą zagrożeniu. Również orzeczona wobec oskarżonego ilość stawek dziennych grzywny uwzględnia zarówno stopień winy

i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu oraz względy prewencyjne. Ustalając wysokość stawki dziennej kary grzywny, Sąd meriti przy tym w pełni uwzględnił dochody oskarżonego, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe – skoro określił ją na kwotę 10 złotych, czyli najniższą wynikającą z ustawy.

W tej sytuacji orzeczona kara jest w przekonaniu Sądu Apelacyjnego stosowna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Rażąca niewspółmierność, co oznacza karę w odczuciu społecznym niesprawiedliwą, nie dającą się wprost zaakceptować, w sprawie niniejszej nie zachodzi i dlatego zarzut apelacji oparty o przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. uznać należało za nietrafny.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku, rozstrzygając nadto o kosztach za postępowanie odwoławcze w oparciu o treść art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.